

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Ultimátum a földszinti rendelőben**

1. A sárga cédula törvénye

Noé Dinamó

Dániel lassan lépett vissza a lépcsőház hűvösébe, a kezében tartott papírpohár melege alig volt elég ahhoz, hogy elúzza a hirtelen rátörő borzongást. Alig tette meg az első lépéseket a forduló felé, amikor a magasból éles, fém a fémen csattanó hang, majd egy jól ismert, rekedtes köhintés visszhangzott végig a vékony falak között. Fekete Zoltán, a ház közös képviselője állt a magasföldszinti pihenőn, kezében egy műbőr mappával, és olyan komolysággal vizsgált egy falnak támasztott, üres kerékpáros dobozt, mintha az egy fel nem robbant bomba lenne.

- Elfogadhatatlan. Egyszerűen elfogadhatatlan - mormolta a férfi maga elé, miközben vastagkeretes szemüvegét az orrnyergén igazgatta. Amint észrevette a felfelé igyekvő Dánielt, azonnal felé fordult, mintha szövetségest keresne a rendetlenség elleni örökös háborújában. - Nézze csak, Dániel! A tűzvédelmi szabályzat világosan kimondja: a menekülési útvonalakat szabadon kell hagyni. De egyeseknek, úgy látszik, a folyosó egyenlő a lomtárral.

Zoltán nem várt válaszra; rutinos, teátrális mozdulattal nyúlt a zsebébe, és előhúzott egy tekercs rikító sárga ragasztószalagot, valamint egy előre megírt, neonrózsaszín figyelmeztető cédulát. „Azonnali hatállyal eltávolítandó! - F. Z.” - állt rajta katonás, dőlt betűkkel. Nagy csattanással simította rá a kartonra, majd megvetően megkopogtatta a doboz oldalát, mintha ezzel is a büntetés elkerülhetetlenségét nyomatékosítaná.

- Biztosan a Tóth Márkék hagyták itt a negyedikről, vagy a futárkodó Máté - folytatta Zoltán, és hangjában a düh mögött felsejlett az a mély, kétségbeesett magány, amit csak az érez, akinek a szabályok betartatása az egyetlen kapcsolata a külvilággal. - Ha én nem figyelnék, egy hét alatt elborítana minket a szemét. De ma este, a lakógyűlésen véget vetünk ennek a hanyag tempónak. Rendnek kell lennie, Dániel. Akkor is, ha fájni fog a pénztárcáknak.

Dániel csak némán bólintott, miközben elhaladt a közös képviselő és a sárga cédulával megbélyegzett doboz mellett. Ahogy lépdelt felfelé a kopott fokokon, a feszültség szinte tapinthatóvá vált a levegőben. A ház lassan ébredezett, a zárt ajtók mögül kiszűrődő tompa neszek mind egy-egy elfojtott drámát sejtettek, amelyeket ma este már nem lehet majd a szőnyeg alá söpörni.

2. Sárga cédula a másodiki ajtón

Imre Cső

A zárt ajtó mögött Dániel a tenyerébe temette az arcát. A telefon képernyője lassan sötétült el a kezében, miközben a monitor kék fénye vészjósló árnyékot rajzolt a garzon kopár falaira. Odakint, a gang linóleumán fémes, kimért koppanás törte meg a feszült csendet. Fekete Zoltán léptei határozottak voltak, mint a negyedik emeleti óramű kíméletlen pontossága.

– Bálint! Vagy bárki is hagyta ezt a papírdobozt a lépcsőfordulóban, azonnal tüntesse el!
– dördült el a közös képviselő mély, bürokratikus hangja a másodikon. – A tűzvédelmi szabályzat Tizenkettes Utasítása egyértelmű. Nincs tárolás a közös közlekedőterületen!

A folyosó homályából Bálint szaggatott, ideges léptei hallatszottak. A férfi a fal mellett lapulva próbálta elhúzni a dobozt, miközben tekintete riadtan ugrált Fekete úr szikár alakja és a földszinti lépcsőforduló között. Erzsébet néni megvető horkantással tette fel a szemüvegét, s a korlátba kapaszkodva elégedetten nyugtázta a hivatali szigor demonstrációját.

Fekete Zoltán ekkor Dániel bejárata felé fordult, s egy éles hivatali mozdulattal sárga figyelmeztető cédulát simított a szomszédos biztosítékdoboz szélére. Dániel a kémlelőnyíláson át látta a kioktató intő mozdulatot. A névtelen digitális fenyegetés és a ház dohos, szabályokba fojtott bürokráciája egyetlen fojtogató hurokká szorult a nyaka körül.

3. Ultimátum a földszinti rendelőben

Kata Szikra

Erika a mellkasához szorította a vékony pokrócba bugyolált csecsemőt, ahogy zaklatottan rohanva lesietett a lépcsőn. Bálint léptei dühösen visszhangoztak mögötte a kőburkolaton, de a nő nem állt meg. Mielőtt a férfi utolérhette volna, becsusszant a földszinti magánrendelő félhomályos előterébe, és maga mögött kíméletlenül bevágta a nehéz tölgyfa ajtót.

Dr. Szabó András meglepetten rezzent össze a leharcolt íróasztala mögött. Kezében épp egy remegő kézzel körmölt papírt tartott, amire a legfrissebb kártyaadósságait és Dr.

Balog Henrik végrehajtási fenyegetéseit jegyezte fel. A zár éles kattánással ugrott a helyére. Bálint alig két másodperccel később a matt üveglapú ajtónak csapódott, és veszetten rángatni kezdte a rézkilincset.

– Erika, azonnal nyisd ki! Ne csináld ezt, hallod?! – dörömbölt fojtott, dühös hangon a biztonsági őr.

Az orvos lassan felállt. Szemében a megszokott alkoholemelt köd mögött most éles, szikrázó kapzsiság csillant meg. Ránézett a lihegő nőre, a nyöszörgő újszülöttre, s a korábban elkapott pletykadarabkákból azonnal összerakta a teljes képet. Odalépett az ajtóhoz, de nem nyitotta ki, csupán a reteszt fordította el, s résnyire hajtotta a szárnyat.

– Bálint, higgadj le – mondta Szabó halkán, de a hangja metsző volt, mint a szike. – Balog holnap reggel kéri a pénzét, különben ráteszi a kezét a rendelőre. Te pedig épp most hoztad el ide a megváltásomat. Vagy szerzel nekem kétmilliót estig, vagy átmegyek Encihez, és elmesélem neki, kinek a gyereket sírja végig a szeretőd az én kanapémon. Megértetted?

Bálint kéze a kilincsen felejtődött. A folyosó sötétjében csak a saját szaggatott légzése hallatszott, miközben a fojtogató csapda lassan rázárult.